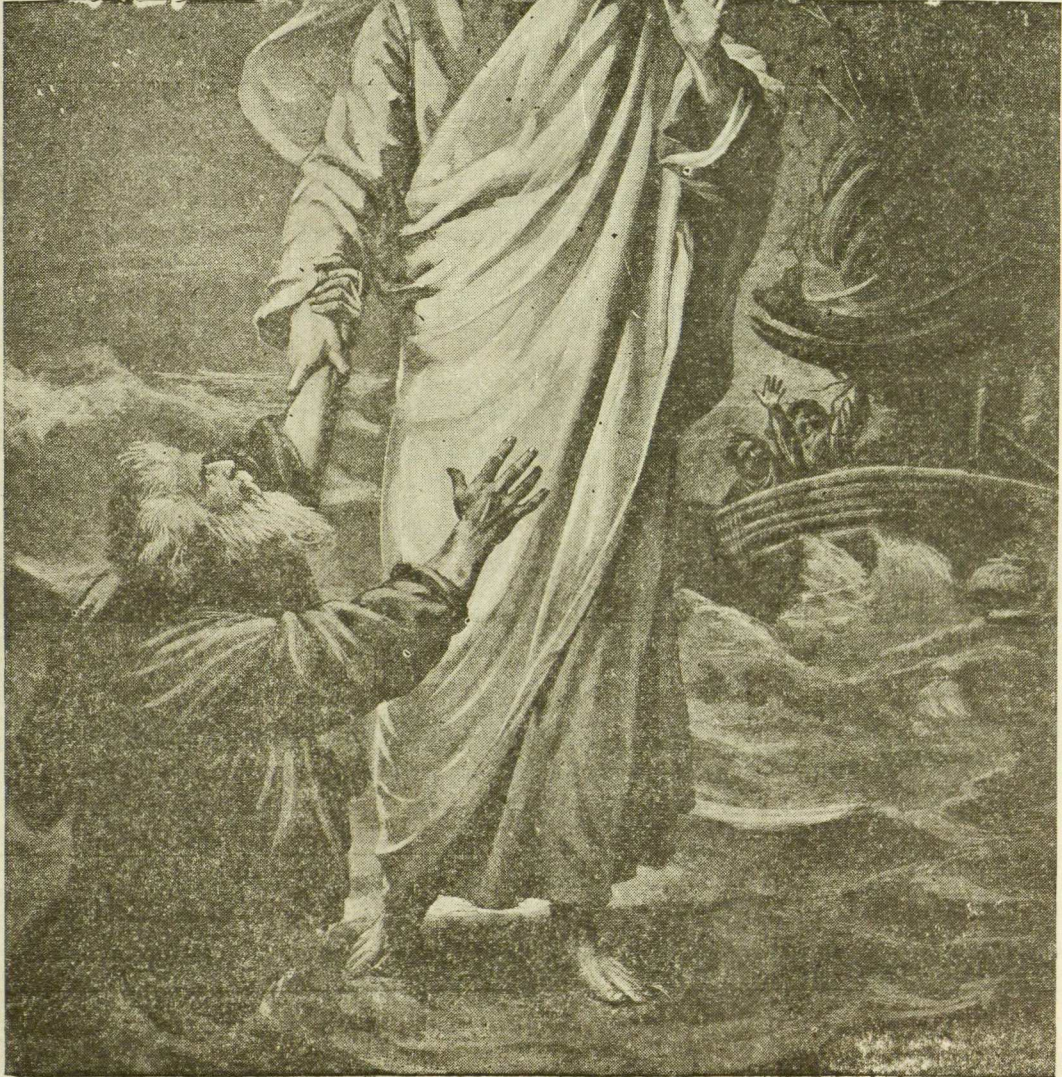

LAIVAS

No. 47. Metai VII

Lapkr.-Nov. 12, 1927

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XXIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

L e k c i j a .

PILYP. 3, 17-21; 4, 1-3.

BROLIAI: Bukite mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie taip elgiasi, taip kaip turite pavyzdį mums. Nes daugelis, apie kuriuos aš jums dažnai kalbėjau, (dabar gi ir su ašaromis sakau) elgiasi kaip Kristaus kryžiaus neprieteliai. Jų galas pražuvimas, jų dievas yra pilvas ir jų gyrius susideda iš jų gėdos, nes jie trokšta žemiškų dalykų. Musų gi elgesys yra danguje. Iš ten taip pat mes laukiame Išganytojo musų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Jis pakeis musų žemumo kuną, padarydamas jį panašų į savo skais-tumo kuną ta jėga, kuria jis gali taip pat visa sau pavergti.

Taigi, mano mylimiausieji ir labai pageidaujamieji broliai, mano džiangsmas ir mano vainikas, taip stipriai stovėkite Viešpatyje, mylimiausieji.

Aš prašau Evodiją ir meldžiu Sintikę buti vienokios nuomonės Viešpatyje. Taip pat prašau ir tave, ištikimasis drauge, padėk jom; nes jiedvi su manim daravosi evangelijai draug su Klemen-

E v a n g e l i j a .

MATO 9, 18-26.

ANUO metu, Jėzui kalbant minioms, štai vienas vyresnysis priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, mano duktė ką tik mirė; bet atėik padėk ant jos savo ranką ir ji bus gyva. Atsikėlęs Jėzus sekė jį su savo mokytiniais. Ir štai moteriškė dvylika metų sirgusi kraujo plūdumu, priėjo iš paskos ir prisilietė jo drabužio siulės; nes ji pati sau viena sakė: Jei aš prisiliesiu tūk jo drabužiu, pagysiu. Jėzus atsigrežęs ir ją pamatęs tarė: Pasitikėk, dukter, tavo tikėjimas tave išgelbėjo. Ir tą pačią valandą moteriškė pasveiko. Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir užiančią minią, Jėzus tarė: Atsitraukite, nes mergaitė ne numirus, bet miega. Jie gi juokėsi iš jo. Kada minia buvo išvaryta, jis įėjo ir paėmė ją už rankos. Ir mergaitė atsikėlė. Gandas apie tai pasklido po visą aną šalį.

su ir kitais mano padėjėjais, kurių vardai yra gyvenimo knygoje.

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Giminėms Į Lietuvą

Amerikiečiai Lietuviai Talkon!

Kiekvienam žmogui yra įgimta mylėti savo tėvas ir motina, broliai ir seserys, todėl retai teatsitinka, kad kas jų nemylėtų, jų negintų, ir jų nepasiilgtų, toli nuo jų gyvendamas. Šitas meilės ryšys net nenutrūksta kartu su jų mirtimi. Jei kartais ir atsitinka koksai žiauriai su savo šeimyna pasielgęs žmogus, tai visi juomi baurisi, visi žiuri į tokį kaip į beširdį, žmogų-žvėrį ir vadina "išgama."

Tokia pat meilė yra įgimta ir tėvynės žvilgsniu. O kas yra toji tėvynė, jei ne ta pati šeimyna, ne tie patys brolieliai ir sesutės? Gi visi esame tos tėvynės šeimynos nariai — broliai ir seserys. Už tąją tai tėvynės laisvę mūsų bočiai, prabočiai, o ir šiandieną, mūsų broliai liejo ir lieja savo kraują, neša didžius vargus, kad tiktai apgynus tėvynę nuo priešų, kad tiktai nedavus jai žlugti.

Kas liepia jiems taip daryti? Ta pati įgimtoji tėvynės meilė, kuri neišnyksta, net ir svetimajam krašte gyvenant. Todėl, jei pasitaiko žmogus, užmirštąs savo tėvynę, nesirupinąs ją, tai jisai yra visų niekinamas ir vadinamas "išgama", ypač jei kenkia tėvynės labui, kaip pav. komunistai ir bolševikai.

Ir mes, amerikiečiai — lietuviai, kad ir gyvename toli nuo savo gimtinės tėvynės, vis vien esame lietuviai, — toji pati lietuviškoji širdis plaka mūsų krutinėje, tasai pats kraujas bėginė-

ja po mūsų gyslas, tos pačios giminystės ir meilės ryšiais esame surišti su Europos Lietuva. Ir mes butumėme išgamos, jei užmirštumėme, jog esame lietuviai, jei nemylėtumėme savo tėvynės, jei užmirštumėme savo kalbą!

Kiekvienam tikram lietuviui rupi Lietuva. Taigi ir šiandien daugelis amerikiečių-lietuvių yra susirupinę amerikiečių-lietuvių likimu. Juos ima baimė, kad amerikiečiai lietuviai nepražutų, neištautėtų, netaptų "išgamos". O ši baimė yra pagrįsta rimtais daviniais.

Ką-gi šiandien mes matome Amerikoje tarp lietuvių? Gi didelį tikybai ir tautybei pavojų!

Lietuviai, atvažiuavę Amerikon ieškotų darbo, išsisklaidė tarp jiems visai svetimų žmonių, kuriems visai nerupi nei Lietuva, nei katalikų tikyba. Susimaišę su jais, lietuviai sueina į artimesnius ryšius, susituokia tarpusave ir pamažu visai susilieja su jais: jau jie liaunasi lietuviškai bekalbėje, arba kalba neapsakomai sudarkytąja kalba; savo vaikus siunčia į mokyklas, kuriose nepriminti nepriminama lietuviškos kalbos, nemokoma lietuviškosios istorijos, nei katalikų tikybos nedėstoma.

Tokiuo budu jaunimas amžinai ištvirksta. Argi reikia dar įrodinėti, jog be tikybos vaikas negali išaugti doras žmogus?! Gana pažvelgti statistikon, gana paklausti rimtų, kad ir nekatalikiškųjų mokslinčių, o suprasime kiek žemai stovi dora tų, kurie yra betikinės mokyklos išauklėti! Jau ir taip yra

sunku dideliuose miestuose apsaugoti vaikas nuo ištvirkimo, o ką besakyti, jei jisai nieko nevaržomas iš vidaus?!

Ir išeina iš mokyklos vaikas, jau virtęs vyru, ištvirkęs, jokių doros principų nevaržomas! Išeina visai betautis — jisai niekieno nemokytas savo tėvynės istorijos, negirdėjęs apie josios kilnią dvasią, prakilnius žygius, milžiniškus varžymus su priešais, nėmąstyte apie ją nemąsto ir yra amžinai pražuvęs Lietuvai!

Pakol dar tėvai gyvi, jie prisimena apie Lietuvą, bet visvien jos nebemyli; jam ji neberupi.

Bet dar blogiau bus paskui: jie taps amerikiečių-lietuvių vadai. Argi jiems berupės sukelti jaunimo širdyse lietuviškąją dvasią? Argi jiems berupės ginti Lietuvą, ją šelpti? Argi jie nesutraukys ryšių su tikrąja tėvyne?

Štai tie klausimai šiandien bailina kiekvieną dorą lietuvių kataliką.

Kas-gi daryti? Kad neleidus mūsų Amerikos lietuviams ištvirkti ir ištautėti, tai jau dabar, nieko nelaukus, reikia pasirupinti išauklėti tam tikrus jaunimo vadus, tam tikrose aukštesniose mokyklose, kur jaunimas būtų auklėjamas tikroje katalikiškai tautiškoje dvasioje, iš kur išėję, galėtų palaikyti amerikiečiuose-lietuviuose lietuviškąją dvasią, neleistų jiems paskęsti svetimose tautose ir pranykti.

Šiuo tikslu yra susitvėrusi Amerikos Lietuvių Katalikų Federacija ir suradusi tam tikraj atsakančius žmones, butent, Tėvus Marijonus steigti berniukams aukštąją mokyklą — kolegiją ir

jai vadovauti.

T. T. Marijonai jau padarė pradžia. Jie, nusipirkę žemės plotą prie Hinda'e, Ill., pastatė ir mokyklos namą, bet trukstant pinigų, jie negali sutalpinti daugiau 30 žmonių. Jie šiam darbui visą ką yra turėję, įdėjo, net įlindo skolon. Bet reikalinga yra aukštesnioji mokykla ne 30, bet keliems šimtams mokinių. Čia nepakanka vien protas, aukštas mokslas ir sumanymas turėti — čia yra reikalingi pinigai, ir tai nemaži.

Iš kur-gi jie gauti? Yra gerų žmonių, Remėjų Kolegijos, bet jų mažai, — jie vienį neįstengs pastatyti tokios kolegijos savo lėšomis.

Čia reikia, kad visi Amerikos lietuviai būtų remėjai! Reikia prie to darbo **visiems susitelkti**, nes toks vaikų auklėjimas privalo rūpėti **visiems**, kurie esame lietuviais, kurie mylime **Dievą** ir savo tėvynę **Lietuvą**, kurie nenorime, kad iš mūsų vaikų išeitų **išgamos!**

Vienas tokio darbo negali atlikti. Bet jei visi susidėsime, tai galime nuveikti milžiniškąjį darbą. Grudelis prie grudelio ir visas purelis. Siulelis prie siulelio, o beturčiui visi marškiniai! Tai-gi ar negalime ir mes taip susidėti?! Ar-gi bus mums sunku, jei kiekvienas mūsų paaukotų **tiktai vienos dienos savo uždarbį?** Tas padaro tiktai vieną trišimtinę visų metų pelno dalį!

Amerikoje yra lietuvių keli šimtai tukstančių darbininkų. Tegul tiktai kiekvienas paaukos tokią dalelę, o galime šitąjį naudingą, kilnų ir reikalingą sumanymą įvykdyti!

Argi mes pajusime suneturtėję del

vienos dienos uždarbio? Mažiau viena kitą kartą nueikime į kino, į teatrą, į salioną — štai! ir visos išlaidos geram darbui atsilygins.

Amerikiečiai lietuviai! — Paaukokite vienos dienos uždarbį kolegijai, o visa Lietuva bus jums per amžius dė-

kinga, kad nedavėte savo vaikams ištautėti, — garbė ir šlovė apvainikuos jus už tatai, o Augščiausias palaimins, kad neduosite savo vaikams ištvirkti ir palaimins jusų darbą ir triusą! **Vienos dienos uždarbiu gelbėsite savo vaikus nuo ištvirkimo ir ištautėjimo!** A. B.

Amžinoji Kunigystė.

Kardinolas Manning.

(Tęsinys).

3. Pagaliau, žodis panašumas reiškia kunigo tapatybę su Viršiausiu Kunigu. Šv. Paulius sako, kad Sunus yra “figura substantiae ejus — jojo esmės išvaizda”, tai yra — Tėvo esmės išvaizda arba ryškus paveikslas. Graikai vadina “karakter teis upostaseos autou — jojo esmės paveikslas.” (Žyd. 1, ’). Kunigas, tokiu būdu, yra “figura Christi — Kristaus atvaizdas”, Jojo “karakter-paveikslas”, nes jame yra išreikšta Kristaus kunigystė ir suteiktas jam toje kunigystėje dalyvumas. Jisai yra, kalbant šv. Pauliaus žodžiais, “configuratus morti ejus — panašus į jį mirtimi”. (Pil. 3, 10). Kiekvienose Mišiose mes skelbiame “Viešpaties mirtį iki jis ateis”. (2 Kor. 11, 26). Ir mes atnašaujame save panašiai kaip Jisai kad atnašavo save dangiškajam Tėvui. Teisingai pasakė Albertas Didysis ir šv. Tamas, kad didesnės galios ir garbės kaip Kristaus Kūno konsekravimas negalima buvo žmogui suteikti; ir lygiai negalima įsivaizduoti didesnio šventumo ir tobulybės, kurie yra kunigui reikalingi prie šitokio prakilnaus ir dieviškojo veiksmo.

Šv. Tamas mums sako, kad kunigystė įspaudžia žymę ir kad toji žymė yra dvasinė ir neišdildoma antspauda arba žen-

las, kuris nuskiria sielą aukštomis pareigoms eiti — dieviškiasias apeigas atlikti ir kitus jų mokinti. (Sum. II. 3, q 43, a 6). Kristaus kunigystė yra visų dieviškųjų apeigų šaltinis. (t. p. a 3). Visi tikintieji lieka Kristui panašūs ir krikšto ir sutvirtinimo sakramentų jiems suteikta antspauda; kunigai gi — kunigystės sakramento įgijimu. (t. p. a 6)). Bet Kristuje tos antspaudos nebuvo, nes Jisai pats yra paveikslas ir visų antspaudų tipas; Kristus yra Tėvo Paveikslas arba Išraiška, nes Jame yra pilnoji tobulybė, kurios paveikslas randa savo atspindžio ir mumyse. (t. p. a 5). Paveikslas, kuris mums suteikiamas, yra atspaudžiamas ne ant sielos esmės, bet jos galimybių, tai yra ant proto ir valios jėgų ir reiškiasi teigiamai ir neigiamai. (t. p. a 4). Kristaus antspauda kitus sakramentus priimti ir daranti mus yra neigiamoji jėga, teikianti galimybės panašiais Dievo Sunui. Sutvirtinimo sakramento antspauda yra teigiamoji jėga viešam savo tikėjimo pareiškimui, teikianti geriems Kristaus kareiviams jų veikliame gyvenime atsparos ir kantrybės. Kunigystės antspauda yra teigiamoji jėga dieviškųjų apeigų ėjimui ir jų pildymui. (t. p. q. 42, a 5). Kunigystė, tokiu būdu, yra Kristaus kunigystės paveldėji-

mas ir artymiausias Jojo dieviškose tarpininkavimo pareigose atspindys. Pagaliau, šitoji antspauda yra sakramentalinių malonių priežastis ir šaltinis, sulig kiekvieno sakramento galimybėmis ir jų esimo tikslais bei privalumais.

Žodis „paveikslas“ šioje prasmėje reiškia tolygų atmuštą atvaizdą, kaip kad esama antspaudoje; ir jo atvaizdas reiškia tai, kad esamųjų bruožų ženklas yra atmuštas sieloje. Toksai išaiškinimas yra tiktai metafora kaip kad antspaudavimas šimto ir keturiasdeimtis keturių tukstančių prieš keturis ant žemės pučiančių vėjų. Šv. Tamas, sakydamas, kad šitas paveikslas yra atspaustas ne ant sielos esmės, bet ant josios jėgų, supranta apšviestą protą ir melle paliestus jausmus.

Jisai reiškia, tokiu būdu, Šventosios Dvasios, Apšvietėjo ir Pašventėjo, veikimą žmogaus sieloje. Bet jisai reiškia ne vien bendrą ir vientisą Šventosios Dvasios veikimą kaip krikšto ir sutvirtinimo sakramentuose, bet ypatingą ir skirtingą veikimą, liečiantį tiktai tas sielas, kurie priėmę kunigystės sakramentą, turi dalyvumo Jėzaus Kristaus kunigystėje. Trys sakramentai, kurie suteikia žmogaus sielai antspaudą arba paveikslą, sukuria ir užmezga keleriopus ryšius su Dievu: krikštas — sunų, sutvirtinimas — kareivių, kunigystė — kunigų; kartą jau šie trys ryšiai užmegsti pasilieka amžini, ir aišku — neišdildomi. Ar garbės šviesoje ar tamsybių gelmėse mes busime sunumis, kareiviais, kunigais, amžinai išrinkti ar pražudyti. Ir prie šitų trijų ryšių yra prijungta ypatinga ir neišmatuojama Šventosios Dvasios malonė. Štai kodėl šv. Tamas sako, kad sakramentalinis paveikslas yra pamatinė malonės priežastis ir šaltinis. (P. 3, 49, 10). Sunaus paveikslas turi savyje visa, kas yra reikalinga Dievo sunaus gyvybei; sutvirtinimo paveikslas — visa kas reikalinga Jėzaus Kristaus kareiviui, kad jisai galėtų likti ne tiktai iš-

pažintojas bet ir kankinys; kunigystės paveikslas turi savyje visas šviesos, tvirtumo ir šventumo malones, kurios yra reikalingos kunigo gyvenimui jojo daugelyje pareigų, bandymų ir pavojų. Šv. Paulius priminė tai visa Timotejui, rašydamas jam: „Nelaikyk nieku tavyje esančios malonės, kuri tau duota, einant pranašyste, kunigų rankų uždėjimu“. (1 Tim. 4, 14).

Štai kokia yra Dievo Sunaus kunigystė — paties Savęs pasiaukojimas ir pašventimas; lygiai šitokia jinai yra Jo perduota kunigams, Jojo pareigų pavaldėjams, savo dalyvumu ir antspauda kunigiškojo paveikslo ant kunigo sielos galimybų.

Antras Skyrius — Kunigystės Galia.

Šv. Jonas Krizostomas kunigo galią suveda į dvi dali, butent: Aukuro Sakramento konsekravimas ir nuodėmių atleidimas, arba, kaip mes išsireiškiame šv. teologijoje, ant tikrojo ir mistiškojo Kristaus Kuno jurisdikcija. Žodis jurisdikcija čia turi savotiškos reikšmės. Jisai reiškia tą orumą, kuriuo kunigas valdo jo globai pavestą aviją, ir teisėjo valdžią, kuria jisai suriša ar paliuosuoja nuodėmės ryšį. Kaip, tada, čia gali būti jurisdikcija ant Švenč. Sakramento? Jurisdikcija reiškia visą kunigo orumą jo pašventinime jam suteiktą, bet tosios valdžios naudojimas yra sulaiikytas iki aukštoji dvasinė valdžia nesuteiks jam teisės ją naudotis. Šita jurisdikcija leidimą naudotis kunigui teikia jojo vyskupas, patsai tą valdžią turįs iš Jėzaus Kristaus, Kuris vienas teturi jurisdikcijos pilnybę visuotinoje Bažnyčioje. Pirmutinis ir viršiausias šitos jurisdikcijos veiksmas yra šventosios Aukuro Atnašos pašventimas ir josios atnašavimas. Iš čia ir paeina juridinis išsireiškimas „in corpus verum — tikrąjį kūną“, kuris be to turi ir daugiau prasmų.

Tretininkų Žinios.

Tretininkas tretininkams.

Žinome, jog tretininkas pirmų pirmiausia privalo būti nusižeminęs daug daugiau, kaip paprastasis katalikas. Tiesa, neretai išgirsti iš tretininko lupų: „aš nusidėjėlis, aš nieko nevertas ir t. p.“, bet tai ne visada buna nusižeminimas, — bet dažnai veidmainystė. Nusižeminęs ne žodžiais sako, bet darbais pasirodo. Kas iš to, jei sakysi esąs nieko nevertas, o savo artymą skriausi?!

Dažnai atsitinka, jog tretininkas klaidingai supranta savo uždavinį. Daugelis mano, jog tretininko uždavinys yra vien melstis, melstis ir melstis. Tai didelė klaida. Nemanykime, jog Šv. Pranciškus šių mintį turėjo, įstegdamas tretininkų broliją. Tiesa, tretininkas privalo melstis daugiau už paprastąjį kataliką, bet ir privalo prisiminti Išganytojo žodžius: „Ne tasai kursai sako: Viešpatie, Viešpatie, apturės anžinąjį gyvenimą, bet kuris pildo mano dangiškojo Tėva valią.“

Taigi visų pirma reikia pildyti *Dievo valią*. Kas gi tai yra ši Dievo valia? Gi ne kas kita, kaip savo priedermių: tėvo, motinos, vaiko, šeimininko, tarno, valdininko, pavaldinio ir t.t. tobulas pildymas.

Kaip dažnai apie tą užmirštame! Štai, esi šeimininkė. Tavo darbas yra rupintis namų tvarka. Tu išini bažnyčion, kurioje meldies kelias valandas, dusauji ir verki, garbini Dievą, o jeigu tuo tarpu namuose viskas palikta betvarkėje: valgyti neišvirta, niekas nepriruošta, vaikai neapžiūrėti, palaidi, be motinos priežiūros daro ką nori, dažnai pikta, visur purvas, nešvara, — blogai pildai tretininkės pareigas. Vyras pyksta, baras, tu nepasiduodi ir... gyvas pragaras namuose! Kitaip turi būti!

Argi tavo malda atnešė Dievui gar-

bės? Ne! Tu neišpildei to, ko Viešpats visų pirma reikalauja iš tavęs, t. y. tavo priedermės. Tau reikėjo pirma atlikti, ką tu privalėjai dirbti kaipo šeimininkė, o paskui, ką pati sau pasiskyrei.

Tu esi tarnas, ar tarnaitė. Vietoje to kad sąžiningai dirbti darbą, už kurį šeimininkas moka tau algą, ir jeigu darbo valandomis tu sėdi bažnyčioje ir meldies, — šeimininkas pyksta, baras, o tu jam atreži: „ar jau man nevalia ir pasimelsti?“ ar išėjo tavo Dievo garbei? Ne! Nes tau visų pirma reikia darbo valandomis dirbti, o paskui jau likusį laiką gali išnaudoti maldai. Šv. Zita tapo šventa pildydama tarnaitės priedermes.

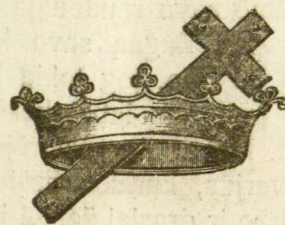
Ir taip, jei mes perbėgsime mintimi visus luomas, tai pamatysime, jog kiekvienas luomas turi Dievo tam tikras ant savęs uždėtas priedermes ir reikalauja iš mūsų jas kaip reikiant atlikti.

Aišku, privalai lankyti bažnyčią. Bet bažnyčioje neužmiršk, kokios priedermės yra Dievo uždėtos ant tavęs.

Mes tretininkai privalome griežčiau pildyti savo priedermes taip, kaip pildė jas šv. Pranciškus.

Atkok Viešpačiui Dievui kiekvieną savo darbo žingsnį, kiekvieną rankos pajudinimą, kiekvieną savo triusą, kiekvieną savo krustelėjimą! Tokia malda yra viena geriausiųjų maldų! Dievas ją priims, maloniau, kaip kad šimtų šimtais tavo atburbintųjų poterių!

A. B.

Uršulēs Nelaimēs

(Tešinys).

SKYRIUS IX.

Liutaširdis.

Apleidēs baisyjo reginio vietā, kelioms minutoms praslinkus, Frulardas, dar vis slēpdamas save raudonos kepurēs ir drabužio sū aukšta apikakle dēvējimu, skubiai apleido miestā. Jis pasileido eiti skersai laukus, šokdamas per tvoras ir grabes, ir greitai pasiekē siaurā, gilū takā, apaugusj laukiniū rožiū tvora. Jū tankios ir susipynusios šakos sudarē kaip ir kokj stogā, tako dangtj. Ten daugybē paukšteliū turējo pasidarē savo lizdelius ir be pavoju čiuļbējo prie savo mažū vaikeliū.

Oras buvo nepaprastai tyras, malonus, pilnas žydinčiu rožiu gardaus kvapo. Jis atgaivino įkaitusį ir pavargusį jauną kareivį. Jis jautėsi labiau nurimęs. Ten-gi sumažino savo žingsnius, nusišluostė prakaitą, kuris upe liais bėgo per jo veidus ir pradėjo svastyti savo žygį.

Įdubęs takas išėjo į atvirą žemės plotą. Nuo jo buvo matyti tanki giria, kuri siekė jurų krantą. Į tą girią tiesiog traukė dabar Frulardas.

Vos tik pasiekė pirmąjį girios medį, jis nusiėmė savo raudonąją kepurę ir įsikišo į patį dugną savo kišenės. Išrodė, kad jis bijo, jog tokia jo drabužio dalis gali jam labai kenkti ten, kur jis eina. Dabar jis apžiūrėjo gerai savo revolverius, kuriuos nešiojo už kištus už diržo ir drąsiai žengė į pačius

krumų tankumynus. Taip jis keliavo ilgiau kaip valandą. Niekur nebuvo nei ženklo kokio nors takelio, kuris būtų kaip nors parodęs, kur gali būti tas žmogus, kurio jis ieškojo. Erškėčiai ir aštrios žolės draskė jam kojas.

Saulė, kurios karšti spinduliai kraštai prasimušdavo per tankius lapus, jau buvo aukštai pakilus ir stovėjo tiesiog ant medžių viršunių. Frulardas, išsiėmęs laikrodį, pažiūrėjo į jį. Jis rodė lygiai dvylika. Rupestis ir neramumas pasirodė kelevio veide.

“Jau vidudienis ir dar nieko nepadaryta,” tarė jis sau su baime.

“Kodel aš nepasiėmiau sau gero ir ištikimo vado, kuris būtų lengvai mane pervedęs per šiuos nepralendamus tankumynus. Bet man būtų ėmę dvi valandį pasiekti Lardaką, kuriame, o ne kur kitur, bučiau radęs vadą, kokis man reikalingas.”

Štai mažas kalnelis. Užlipo jis ant jo. Manė, kad nuo ten pamatys vietos ženklą; bet kur tau. Nieka daugiau nematyti tik siubuojančios nuo vėjalo medžių viršunės, Bretanijos smilčiuoti krantai ir vandenynas su neužmatomais krantais.

Šis puikus reginys kitokiame laike būtų pripildęs jį nuostaba ir prikalęs prie savęs jo akis, o dabar išspaudė tik skaudų atsidusėjimą:

“Bet gi aš turiu rasti tai baisųjį Liutaširdį, nes be jo pagalbos aš nieka nepadarysiu”!

Jis jau leidosi eiti su visu smarkumu, kokį sukėlė atsiradus nerimastis.

Bet čia jam atėjo laiminga mintis. Jis sustojo, išsitraukė revolverius, pasiēmė po vieną į ranką ir abu sykiu iššovė.

“Šis mano darbas neperišmintingiausias”, manė sau, užtaisydamas iššautus revolverius; “bet, galutinai, kas tas? Aš statau pavojun savo galvą, kuri nėra jau taip labai brangi.”

Žengęs kokia dvidešimts žingsnių toliau, jis vėl šovė. Padaręs taip dar trečią kartą, jis sustojo ir klausė, pastatęs savo ausis, ir žiūrėjo, ištempęs akis.

Staiga išgirdo lengvą šlamėjimą ir judėjimą krumų šakučių. Kiškis butų didesnę trukšmą padaręs. Nors šlamėjimas buvo taip mažas, kad jo kitokiose aplinkybėse niekas jokių budu nebutų pastebėjęs, vienok jis neprasprudo dabar nuo jauno karininko ausies.

“Liutaširdi! Liutaširdi!” šaukė jis, kiek išgalėdamas.

Atsakymo nesulaukė — ir negirdėti nei mažiausio garso.

“Aš ne priešas; tai įrodyti štai aš atiduodu savo ginklus.” Tai jis pasakė, aukščiausiu, kaip tik galėjo, balsu, ir numetė toli nuo savęs revolverius.

“Aš iššoviau tik norėdamas jums pranešti, kad aš čia esu. Nesitikėk ko bloga. Pasirodyk pats, nes jau maža laiko. Reikalingas esi gelbėti garbią, dorą moterį, kurios vyras iškeliavo Anglijon su vyskupu Le Mintier’u. Tėvas Borlekas pasiuntė mane pas tave”.

Po šių žodžių, kuriuose nebuvo matyti veidmainybės, pasirodė žmogysta — jaunas vaikinys, augštas ir plonas, kurio veidas nors išblyškęs ir šlaikuotas, bet pasižymėjo protingumu ir drąsa. Jis buvo apsirėdęs ilgu šiurkščios rusvos matarijos drabužiu su rąkovėmis, iš po kurio buvo matyti antras švarkas juosvas, o iš po to — trečias — baltas vilnonis, užsektas iki pat smakrui. Visus trumpesniusius drabužius turėjo susiveržęs diržu ties krūtine. Kojos buvo apautos batais, kurie siekė iki kelių. Ant batų buvo nauji kaliošai. Galvą dengė žema kepurė, iš po kurios tamsus plaukas pluoštais draikėsi ant kaktos.

“Aš ne tas, kurio ieškai”, tarė jis, lyg da dvejojdamas; “bet aš galėčiau pas jį nuvesti.”

“Del dangaus visų šventųjų, netrukdyk nei valandėlės, mano gerasai prieteliau, nes nuo to priklauso gyvybė ar mirtis.”

“Nesiskubink, nesiskubink, meldžiamasis”, atsakė ilgakojis vyrukas, atsargiai imdamas revolverius, kurie netoli jo buvo nupuolę; “ne taip lengva prieiti prie Liutaširdžio. Tamista turi pirmiausia duoti užtikrinimų.”

“Kokių dar nori užtikrinimų? Jug matai gana gerai, kad visus savo ginklus, kokius turėjau, atidaviau,” atsakė Fruardas, praskėsdamas plačiai savo apsiaustą.

“Prisiek man visa viltimi dangaus laimės, kad neturi jokių blogų intencijų ir kad niekam kitam nenurodysi mūsų slėpimosi vietos”.

„Visa ku, kas yra šventiausia, aš prisiekiu“, atsakė Frulardas tvirtu balsu ir darydamas kryžiaus ženklą.

„Labai gerai“, atsakė jaunas vaikinąs, „dabar eik paskui mane.“

Čia jis, kaip žaltys, taip mikliai ir greitai nērė po krumų akomis, kad karininkas su didžiausiu vargu galėjo spėti eiti paskui.

Po kelių sunkios kelionės minučių vadas išvedė į girinę pievutę, per kurią tenka mažas upelis, o aplinkui apaugusi visiškai suaugusiais medžiais. O jie buvo taip tankus, kad sudarė kaip tyčia parengtą medžių tvorą. Pievutės viduryje, ant upelio kranto, stovėjo apie trys, iš šakų padirbtos bakužės, kiekvienoje buvo sausų lapų lova, paprastas stalas ir keletas naminių indų. Bakužėlės buvo visiškai apleistos, jokios žmogystos nebuvo apie jas matyti.

Bet vos tik jaunuolis aštriai riktelėjo, panašiai naktiniam paukščiui, keistos išvaizdos sutvėrimas išlindo kaip iš žemės ir stovėjo kokias dvidešimt žingsnių atstu, apsiginklavęs iki dantų.

Frulardas nežinojo ir nesuprato, iš kur jis atsirado. Jis buvo labai tvirto sudėjimo vyras. Jo stambios kojos, nepaprastai platūs pečiai rodė jo baisią jėgą. Jo sprandas buvo trumpas, o storas, lyg jaučio; galva didelė juoda vilnonė kepurė. Jo barzda buvo tanki ir ilga ir, priešingai Bretanijos kaimiečių papročiui, jis leido jai augti liuosai ir jungtis su tankiais tamsiais galvos plaukais, kuris dengė jo pečius.

Jį galima būtų buvę palaikyti už laukinį žvėrį, bet kitaip liudijo jo labai

protingos akys, kurios švietė lyg žarijos iš po plačios, augštos kaktos.

„Kas esi ir ko, tamista, nuo manęs nori?“ tarė jis žemu balsu, kurio buvo pavydėjęs ne vienas iš kaimyninių parapijų giesmininkas.

„Aš atėjau prašyti tamistos labai didžios pagalbos; vadinuosi Jonas Frulardas,“ atsakė karininkas be mažiausio svyravimo.

Išgirdus tą vardą, barzduoto žmogaus veidas nušvito; drąsi, kieta ir net žiauri jo išvaizda tuojaus užleido vietą atviram ir nuoširdžiam džiaugsmui. Jis dabar greitai prisiartinio prie svečio, pāmė jo ranką ir karštai paspaudė savojoje, kalbėdamas:

„Sakyk, kokį turi reikalą, o Liutaširdis, nors tukstantį mirčių jam reikėtų sutikti, nedvejos eiti pagalbon, kad parodžius savo dėkingumą tam, kuris išgelbėjo mano sužiedotinę.“

Kad išaiškinus šią paslaptį, skaitytojams reikia pasakyti vienas įvykis.

Buvo tai Balandžio 15 diena tų pačių metų. Trys kareiviai, pusėtinai jau nuo gėrimų apsvaigę, susitiko su Pranciška Borlekiutė, kuri laistė daržoves savo tėvo lauke. Jie ją pasistvėrė ir tempė nuošaliau, pasirengę bjauriausia ją išnaudoti. Pasitaikė, kad jos šauksmą ir suklykimą išgirdo Jonas Frulardas, karininkas. Jis su apnuogintu kardu nulėkė į riksmo vietą, puolė ant kareivių, kurie savo apjakime, nenorėjo paklausti jo įsakymo, vieną jų sunkiai sužeidė, kitu du nuginė ir išplėštą iš jų nagų merginą sveiką nugabeno jos motinai.

Katalikų Pasaulys

MEKSIKA. — Meksikoj seka dideli Bažnyčios ir katalikų persekiojimai. J. Valstybių spauda apie Meksiką paduoda mažai žinių ir tos yra dažnai neteisingos — pačios Meksikos valdžios agentų iškeliamos propagandos tikslais. Teisybė gi pilnai slepiama, apie katalikų persekiojimus labai retai pranešama. Kad ir pranešama, tad dažnai tik pačių katalikų pašėpimui arba kaltinimui, kad jie ten buk priešinasi “teisėtai” valdžiai.

Į tai atsižvelgiant, J. Valstybių dešimtys milijonų gyventojų nežino, kas šandie Meksikoj dedasi, kokius didelius ten žmonės vargus velka.

Is New Yorko praneša, kad katalikiško savaitraščio “The Commonweal” redaktorius M. Williams lankėsi Romoje, turėjo audienciją pas Šventąjį Tėvą. Apie tai jis parašė straipsnį, kurį “Sunday New York Times” atspausdino. M. Williams rašo, kad jam esant Amžinajam Mieste jis gavo nuo šv. Tėvo valstybės sekretoriaus kardinolo Gasparri prandėimą Meksikos reikale ir audiencijos laiku su Šventuoju Tėvu kalbėjo apie Meksiką.

Iš to pasikalbėjimo ir kardinolo sekretoriaus rašto paaiški vienas svarbus dalykas: Šventasis Tėvas labai pageidauja, kad Amerikos spauda apie padėtį Meksikoj rašytų teisybę, kad dažniau paduotų žinių, kas tenai tikrai dedasi.

Anot Šventojo Tėvo, amerikiečių spauda tuo budu daug pasitarautų savo Galiai, savo tautai ir pagreitintų nutraukti Meksikoje katalikų persekiojimus, kurie neturi sau lygaus pasaulio istorijoje.

Kardinolas sekretorius pareiškia, kad net pirmaisiais Bažnyčios amžiais nebuda taip daug žiaurių persekiojimų, koki šandie Meksikoje vedami. Nerono, Kaligulos ir Domicijano laikais nebuda bendro krikščionių persekiojimo. Tais laikais krikščio-

nys galėdavo pamaldas turėti kad ir privatiniuose namuose, katakumbose. Šandie Meksikoje ir to katalikams nebegalima.

Šventasis Tėvas yra nuomonės, kad tai Rusijos bolševizmo vaisiai. Meksikos valdžia persiėmė bolševizmo dvasia ir pakėlė Bažnyčiai kovą. Tas bolševizmas yra šandie aktyvis ne vien Meksikoje, bet ir Kinijoje. Jis palengva persimeta ir į J. Valstybių plotus, kuomet amerikietiška spauda tyli apie bolševizmo atliekamus pragaištingus darbus Meksikoje. Bolševizmo tikslas yra pasaulyje išgriauti civilizaciją.

Tad jį reikia visomis priemonėmis kovoti, kol dar nėra vėlu. Ir Šventasis Tėvas to labai pageidauja. Bolševizmą reikia kovoti ne ginklais, bet paduodant per laikraščius apie jį tikrą, teisingų žinių. Bolševizmo pikti norai turi buti kiaturai nušviesti. Turi but daug paduodama žinių apie Meksikos padėtį. Tos žinios tur but teisingos. Reikia kuo plačiausia nušviesti Meksikos valdžios pikti darbai ir pikti jos tikslai. Privalu pasauliui nurodyti kaip šandie ten katalikai kankinami ir žudomi, kaip daugelio nekaltų žmonių kraujas liejamas. Ten žmonės žudomi vien už tai, kad jie šaukiasi savo sąžinei laisvės, kad jie nori garbinti Dievą.

KINIJA. — Yangkiapingo Trapų vienuolyne, Kinijoje, yra virš 60 metų amžiaus vienuolis, buvęs kiniečių budistų dvasiškis.

Eidamas 45 metus amžiaus jis budistų tarpe turėjo aukštą vietą. Praėjus keleriems metams jis priėmė krikščionybę. Palikęs turtus, šeimyną ir draugus jis nuvyko į Pekiną pas katalikų misionierius studijuotų katalikiško tikėjimo. Iš Pekino jis pagaliau įstojo į Trapų vienuolyną.

MUSŲ DARBAI

Kolegijos Metraštis.

Šią vasarą mūsų kolegija išleido savo pirmą metrašį. Tai yra graži knygutė katalogas, papuošta labai gražiais paveikslais ir pilna įvairių žinių kaip informacijos tikslais taip ir supažinimo plačiosios visuomenės su mūsų naujosios įstaigos idealais ir siekiais.

Pirmutinį puslapį puošia mūsų nemažaus tautos didvyrio ir Amerikos Lietuvių Kolegijos įkurėjo Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus paveikslas. Tai jisai savo gražiais patarimais, nurodymais ir paraginimais prisidėjo prie to, kad šiaandien mes jau gyvuojame. Jo šventa atmintis pasiliks visuomet mūsų tarpe. Užteks pažvelgti į augančios įstaigos namus ir jėgas — tuojuo primins mums tą didvyrį, kuris dėl savo tautos daug dirbo ir savo sveikatą palydėjo.

Toliau metrašį puošia Tėvų Marijonų provincijolo gerb. kun. Felikso Kudirkos paveikslas. Ne kas kitas tiksliai kun. Kudirka, čia į Ameriką atvykęs prieš keturiolika metų, iš nieko sukūrė didelį veikėjų aparatą, išplėtė tikiybiniams tautinio mūsų tautinių tvirtovių: lietuvių ligoninės veikimo dirvą ir prisidėjo prie steigimo ir lietuvių kolegijos. Kitame puslapyje matome kolegijos direktoriaus vedėjo kun. dr. J. Navieko, paveikslą, kuriam dabar yra pavesta toji mokykla globoti ir josios jaunos jėgos auklėti.

Yra keletas grupių. Viena jų atvaizduoja garbinguosius svečius iš tolimos Lietuvos, atvykusius pernai į Eucharistinį Kongresą. Viduryje Arkivyskupas Matulevičius. Jo šalia dabartinis Tėvų Marijonų vienuolijos generolas aukštai gerb. kun. prof. Pranas Bučys ir kiti kunigai vienuoliai Marijonai. Iš kolegijos mokinių grupių įdomios — mokinių dujų

orkestra arba benas, vedamas muzikos profesoriaus kun. Massey, M. I. C. Šiometasai benas dar didesnis, nes pernai tebuvo tiksliai 12 asmenų, šiomet gi jau yra 18. Kita grupė svaidinio ratelis savo uniformose ir trečia — mokiniai prie pavarario darbų sodne.

Namų atvaizdai teikia gražų kolegijos namo paveikslą. Tai nedidelis bet gražus namas — tai pradžia arba lopšys busimos didelės Amerikos Lietuvių įstaigos. Gražiai atrodo ir ukis. Be ukio žinomą butų labai sunku verstis, kuomet pragyvenimas taip brangus. Bet pragyvenimą, taip sakant, gospadoriškai tvarkant, lengviau visa atseina ir daug sveikiau žmogaus organizmui. Malonaus įspūdžio teikia koplytėlės altorius. Čia mokiniai Švenčiausio akivaizdoje ruošiasi į ateities darbą, čia jie stiprina savo dvasią, čia jie atsimeina savo geradėjus-remėjus.

Paskutiniai lapai vaizduoja paveikslus pereitą pavasarį mokyklą baigusiu studentų. Tai visi Amerikos lietuvių vaikai. Tai pirmutinė mūsų kolegijos laida. Dieve, duok, kad jų skaičius šimtus pasiektų! Jie visi šią vasarą išvažiavo į Lietuvą, kad tenai tinkamai prisiruoštų prie to sunkaus darbo, kuris juos laukia sugrįžus į savo gimtąją šalį. Teparagina jų pavyzdys ir kitus jaunikačius, lietuvių tėvų vaikus, gimusius šioje Amerikos šalyje, sekti tuo pačiu keliu ir darbuotis Dievo garbei ir savo tautos naudai.

Apie metraščio turinį pakalbėsime kitu kartu. N.

Kolegijos Remėjai:

Kun. Jeronimas Vaičiūnas, Cicero parapijos klebonas, savo mirusio tėvelio Izidoriaus atminimui, paaukojo	\$100.00
Barbora Strungienė, Lietuvoje (amžin. rem.)	50.00

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Kokios yra sąlygos, kad apturėti visuotini atleidai per keturdešimtę? *J. V. Waterbury, Conn.*

ATSAKYMAS. — Reikia priėti išpažinties ir priimti šv. Komuniją. Lygiai reikia atkalbėti keleta poterėlių, kaip 6 Tėve mūsų, 6 Sveika Marija ir 6 Garbė Dievui Tėvai arba atkalbėti kokia nors litanija šv. Tėvo intencija. Keturdešimties atleidų dienomis galima taipgi apturėti ir daliniai atleidai už kiekvieną švenčiausio aplankymą, pasimeldus šv. Tėvo intencija.

KLAUSIMAS. — Kokias pareigas užsideda tie žmonės, kurie buna tėvais prie Sakramento Sutvirtinimo?

ATSAKYMAS. — Kaip šv. Krikšto taip ir Sutvirtinimo Sakramento tėvai pa-ima ant savęs pareigas budėti, kad tie jaunikaičiai ir mergaitės, kuriems jie buvo tėvais, liktų išauklėti katalikiškame tikėjime. Paprastai, žinoma, jiems tenka tos pareigos eiti, kuomet tų jaunuolių tėvai numiršta arba jų tikybine padėtimi visiškai nesirupina.

KLAUSIMAS. — Kad išklaudyti šv. Mišių sekmadienyje, ar būtina reikia ateiti į bažnyčią anksčiau negu kunigas išeina prie altoriaus?

L. M., Brooklyn, N. Y.

ATSAKYMAS. — Ne. Kad išpildyti savo sekmadienio pareigą, išklausanč šv. Mišių, reikia būti bažnyčioje tuomet jau, kada kunigas skaito šv. Evangeliją (pernešus knygą į kairę pusę) ir neišeiti iki kunigas nepriima šv. Komuniją. Tai čia yra tiktai reikalingiausia dalis, kad prasilenkęs su mirtinąja nuodėme. Šiaip jau visuomet reikia būti bažnyčioje kuomet kunigas išeina prie altoriaus laikyti šv. Mišių.

KLAUSIMAS. — Kokius kunigus vadina jubilatais ir kiek tų jubilatų kunigų yra Lietuvoje?

A. Kl-kas iš Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Jubilatu vadinama kunigas, kuris yra mažiausiai nuo 50 metų kunigas, t. y. išventintas į kunigus prieš 1877 metus.

Jubilatų kunigų Lietuvoje nėra daug nes jauniausias iš jubilatų yra 79 metų amžiaus.

Seniausias Lietuvoje kunigas jubilatas esąs Švėkšnoje kun. Valentas Antanas gimęs 1835 m., o į kunigus išventintas 1859 m. Antras sulyg senumo jubilatas yra kan. Vincentas Natkevičius, Šunskų klebonas. Jis gimė 1839 m., o kunigas — nuo 1862 m. Viso kunigų jubilatų yra penkiolika.

KLAUSIMAS. — Delko Amerikoje kunigai nelaiko Adventuose raratų — ankstybų šv. Mišių kaip Lietuvoj buvo laikomos?

K. R. iš Roseland, Ill.

ATSAKYMAS. — Nėra čia tokio papročio. Kur yra vienas kunigas, o turi mokyklą, gali šv. Mišias laikyti tik vėliau, apie 8 val. Sekmadieniais-gi laikomos pirmos Mišios gana anksti viener 6 v., kitur 7 val.

KLAUSIMAS. — Kiek reikia atsiųsti ant Gregorinių šv. Mišių? Ar Marijonai laiko tokias Mišias?

K. Kiv-nė So. Boston, Mass.

ATSAKYMAS. — Mažiausia auka Gregorinėms šv. Mišioms \$30.00, nes tai yra 30 Mišių paeiliui kasdien laikomų. Kunigai Marijonai savo Vienuolyne laiko Gregorines Mišias. Galite siųsti kiuo adresu: 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

ŠV. TERESE VAIKELIO JĖZAUS,
Mažoji Gėlėlė.

Jau yra išėjusi knyga apie josios gyvenimą su pridėtomis Novenomomis ir kitomis maldomis. Kaina 50c. Galima gauti "Draugo" knygyne 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Lietuvos Žinios

Auga telefono abonentų skaičius. Metai iš metų, gyvenimui Kaune vis plečiantis, smarkiai didėja telefono abonentų Kaune skaičius. Artimiausiu laiku ikšiolinis Kauno telefono abonentų skaičius padidinamas dar 1050 naujais abonentais.

“*Trimitas.*”

Kiek yra norinčių išvažiuoti Amerikon. Naujoms įsileidimo taisyklėmis iš Lietuvos į Amerikos Jungtines Valstybes gali įvažiuoti 344 žmonės arba ne daugiau, kaip 30 žmonių per mėnesį, bet norinčiųjų skaičius Amerikon patekti pas Amerikos konsulą įregistruota labai didelis, — daugiau kaip 10,000 asm. “*Trimitas.*”

Savanoriai gauna miško medžiagos. Ministerių kabinetas nutarė kariams savanoriams, kurie gavo sklypus žemės ligi 1 ha. troboms pastatyti, leisti išduoti po 90 kietmeterių miško medžiagos žemės reformos įstatymo paragr. 33 nustatytais taisyklėmis. Savanoriams, kurie jau yra gavę sklypus kaimų srityse ir kartu miško medžiagą ukiams kurti, šita privilegija netaikoma.

“*Trimitas.*”

Nauji plentai. Susisiekimo ministerija jau pasiuntė ministerių kabinetui tvirtinti naujų plentų tiesimo projektą. Ministerija nusistačiusi pirmoje eilėje tiesti šiuos plentus: Kaunas—Raseiniai—Klaipėda ir Kaunas—Kėdainiai—Panevėžys—Biržai. Taip pat tiesiamas plentas Telšiai—Mažeikiai, kuriam pastatyta eilė tiltų ir paruošta medžiaga nuo rusų laikų. Iš viso naujų plentų numatoma tiesti apie 2000 klm.

“*Trimitas.*”

Už ką nubaustas “Rytas”. Rugsėjo 26 d. numerio vedamajam greta p. A. Stulginskio parašo padėtas p. D-ro L. Bistroy parašas.

P. Krašto Apsaugos Ministeriui įteiktame cenzuruoti ekzemploriuje buvo vie-

toj D-ro L. Bistroy Kun. M. Krupavičiaus parašas.

Kadangi įteiktuose ir p. Ministeriui Pirmininkui beveik žodis žodin tokio pat turinio, kaip minėtas vedamasis, raštuose buvo p. Bistroy, o ne kun. Krupavičiaus parašas tad Redakcija nieko blogo nemanydama, o priešingai, norėdama atitiesti dokumentalį parašų tikslingumą, pakeitė savo atsakomybe kun. Krupavičiaus parašą, kuris iš seno buvo surinktas, D-ro L. Bistroy parašu.

Už tai p. Krašto Apsaugos Ministerio įsakymu Kauno Komendantas “Ryto” redakciją nubaudė 5000 litų arba 3 mėn. kalėjimu.

— Dienraščio “Rytas” redaktoriui Kauno komendanto 5000 litų uždėtą piniginę pabaudą arba 3 mėn. kalėjimo už nepildymą cenzūros reikalavimų Krašto Apsaugos Ministeris sumažino ligi 3000 litų arba 7 parų arešto.

— Esamomis žiniomis buvęs Respublikos Prezidentas A. Stulginskis traukia “Lietuvio” redakciją teismo atsakomybėn dėl neteisingų žinių skleidimo, mat “Lietuvio” rašęs, kad Stulginskis neteisėtai imas Seimo pirmininko algą, tuo tarpu, kaip einant Seimo statutu Seimo pirmininkas ir prezidiumo nariai turi teisės imti algą ligi naujai išrinkto Seimo prezidiumas pradeda veikti.

— Paštų valdyba žada spalio mėnesį atidaryti naujas pašto agenturas šiose vietose: Bartininkuose Vilkaviškio apskr., Čedasuose Rokiškio apskr., Jovarnuose Mariampolės apskr., Kontaučiuose Telšių apskr., Kraunose Rokiškio apskr., Perlojuj, Stulgiuose ir Žvingiuose — Alytaus apskrity. Visos paminėtos vietos yra bažnytkaimiai, išskyrus Jovarą, kuris yra

kaimas.

Svarbus Reikalas

Mūsų kolonijos apmiršta, — reikia joms vadų. Ištautėjimas smarkiai plinta, — mums reikia susipratusių Amerikoje gimusių lietuvių. Kitos tautos mus nustumia, — mums reikia gausingos šviesuomenės, inteligentų. Netikėjimo prietarai plinta, — reikia gerų misijonierių, atsidavusių apšvietos plėtimui vienuolių.

Kur visa tai gausime? Turime išsiauklėti. Marijonų Kongregacija pasižadėjo įkurti bernaičiams Kolegiją, iš kurios galės kilti visos eilės susipratusių jaunuolių, busimų mūsų išėivijos vadų.

Marijonai priruošiamąjį darbą atliko. Jau turi pasiuntę net 8 studentus į Europos Universitetus specializuotis, kad busimoje Kolegijoje galėtų mokytojauti. Bet dar neturime pastatę erdvių tinkamų Kolegijai murų. Marian Hills Kolegija gali talpinti vos apie 30 studentų, o čia reikia vietos ruošti 150-200 studentų.

Visą savo laiką, darbą ir lėšas sudeda Marijonai beruošdami Aukštajai mokslo įstaigai mokytojus, neišgali pastatyti erdvių Kolegijai rumų. Plati visuomenė, kurios labui dirba Marijonai, turėtų ateiti su gausia parama. Žinokite, nei vienas Marijonas savo turto neturi. Kiekvienas Jusų centas bus pavartotas ten, kur Jūs jį paskirsite. Iš Tamstos laukiame paramos. Visiems geriems darbamų Tamsta ištiesi pagelbos ranką, juo labiau mūsų pačių Amerikos lietuvių reikalui, mūsų Tautos ateičiai neuždarykite savo geros širdies. Aukokite sulyg savo išgalės. Daugiau turite, daugiau aukokite kilniam tikslui, mažiau turite — mažiau duokite, bet neatsakykite paremti lietuvių bernaičių Kolegijos. Malonėkite pažymėti kryžiumi (x) tinkamose vietose Jusų skirtą auką ir atkirpę siųskite šiuo adresu:

MARIJONŲ KOLEGIJOS REMĖJŲ CENTRAS

2334 SO. OAKLEY AVENUE, CHICAGO, ILLINOIS.

Malonėkite priimti mano auką dol. c.
MARIJONŲ KOLEGIJAI IR ISKAITYKITE MANE

Vienkartinis Remėjas	Nuolatinis Remėjas	Amžinasis Remėjas	Garbės Remėjas	Kolegijos Steigėjas	Dienos Uždarbi	1000 plytų Kolegijai	siunčiu \$.... c....
()	()	()	()	()	()	()	
moka sulyg išgalės	moka \$3.00 į metus	moka \$50.00	moka \$100.00	moka \$500.00	\$.... c....	\$25.00	

Mano adresas

Paiškinimas. Visi Marijonų Kolegijos Remėjai yra Vienuolijos nuopelnų, gerų darbų dalininkai. Nuolatiniai Remėjai moka į metus \$3.00 ir gauna per visus metus laikraštį "Laivą". Amžinieji inėšę \$50.00 pasilieka Remėjais kol jie gyvi, o Garbės Remėjai ir Steigėjai yra skaitomi Remėjais kol Marijonų Vienuolija gyvuos. Jie visi gauna laikr. "Laivą" nuolatos. Atskirai metams "Laivas" — \$2.00.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T Ū V Ė

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGĄ"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.